О. В. Ольшанська, канд. екон. наук, доц.,
кафедра розміщення продуктивних сил

РЕГІОНАЛЬНА НАУКОВО-ТЕХНІЧНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ ЯК НЕОБХІДНА УМОВА СТАНОВЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Сьогодні стає аксіомою, що знання у вигляді інформації — найважливіший фактор суспільно-економічного розвитку. Саме інформація та знання, представлені у формі новітніх технологій, програмного забезпечення, різноманітних баз даних, результатів фундаментальних досліджень, є нині активом у діяльності переважної більшості суб'єктів господарювання та інноваційним напрямком розбудови розвинутих країн світу.

Однією з головних інституцій, яка навчає роботи з інформаційними джерелами, дозволяє оволодіти загальноосвітніми та фаховими знаннями, є вищі навчальні заклади. За роки розвитку самостійної України вища школа набула не лише нового змісту, а й посилено розвивається. Вона поступово стає масовою й перестає бути просто способом підготовки фахівців для різних галузей і сфер економіки. Вища освіта стає обов'язковою майже для всіх. Це зумовлено тим, що сучасні процеси соціально-економічного розвитку відбуваються на тлі переходу від індустріальних технологій до науково-інформаційного виробництва, де, врешті-решт, успіх або негативні результати визначені рівнем розвитку особистості, рівнем інтелектуалізації нації.

Регіональна економіка належить до фундаментальних наук базової підготовки бакалаврів з економіки. Вона є одним з найважливіших розділів економічної науки, що розглядає просторовий аспект будь-якої економічної діяльності. Практичним результатом регіональних досліджень є теоретичне та методологічне обґрунтування державної регіональної політики та рекомендацій з її реалізації. Поєднання регіональної та науково-технічної політики держави набуває стратегічного та вирішального значення в сучасних умовах глобалізації для економічного становища країни та регіонів у конкурентному оточенні сучасної світової економіки. Адже важливим напрямком науково-технічного розвитку країни є його регіоналізація. У сучасному світі спостерігаються суттєві зміни в практиці управління регіональним розвитком. На зміну стратегії забезпечення соціальної справедливості приходить стратегія активного самозабезпечення, підвищення конкурентоспроможності території

на базі ефективного використання внутрішніх резервів та потенційних можливостей регіонів. У зв'язку з цим, важливим є вивчення та аналіз регіональних науково-технічних комплексів, визначення пріоритетів у розвитку науки й техніки окремих регіонів.

Таким чином, головною метою регіональної науково-технічної політики України має бути збереження і примноження науково-технічного потенціалу регіонів, спроможного забезпечити виробництво й реалізацію конкурентоздатної наукомісткої продукції в інтересах економіки того чи іншого регіону держави. Це сприятиме активізації інноваційних процесів у регіонах, орієнтуватиме регіональну науку на конкретні місцеві умови, стимулюватиме ініціативу наукових організацій. Слід зауважити, що серед основних завдань такої політики не останнє місце займає підготовка спеціалістів для потреб науково-технічного комплексу та економіки регіонів шляхом запровадження моніторингу, оцінки та перспективного планування потреб відповідних регіонів у спеціалістах-випускниках вищої школи, розвиток основ регіональної системи післядипломної освіти та перепідготовки для нових дефіцитних спеціальностей осіб, що звільняються під час реструктуризації науково-технічного комплексу.

Підсумовуючи, слід зазначити, що науку про регіональну економіку в останні роки наповнює новий зміст, регіональні економічні дослідження, що слугують основою для державної регіональної політики, набувають особливої актуальності в умовах інноваційно-технологічного напрямку розвитку суспільства. Оволодіння студентами такими науковими знаннями, безумовно, сприятиме формуванню інноваційних якостей їхньої особистості.

Р. В. Омельченко, канд. екон. наук, доц.,
кафедра міжнародного менеджменту

ОПТИМІЗАЦІЯ ПРОМІЖНОГО КОНТРОЛЮ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ МАГІСТЕРСЬКОГО РІВНЯ НАВЧАННЯ

Зважаючи на процеси реформування української системи освіти, останнім часом неодноразово піднімається проблема забезпечення моніторингу її якості. Як отримати достовірні і співставні дані про рівень навчання наших студентів? Базовим компонентом формування системи моніторингу якості освіти є ство-